

TRAPSAVEC

SBORNÍK TRAPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

96. ROČNÍK

REWARD 2020

TRAPSKÝ
REWARD 2020

Zloději koní se přeci taky věší

Krysák stál na špaluku a zoufale se snažil držet balanc. Hrozně rád už by měl zase pod nohama pevnou zem. Pořád ještě doufal, že tohle je jenom blbej vtip a snaha ho zastrašit a přimět k přiznání, a že už ho brzo sundají. Živě si představoval, co by se stalo, kdyby rovnováhu neudržel a spadnul, oprátka na krku ho nenechávala na pochybách, že by to nic příjemného nebylo.

„Kamarádi, neblbněte, tohle přeci nemůžete udělat,“ už skoro škemral, jak se snažil tu šílenost ukončit.

„Jaký jsme pro tebe kamarádi, zmetku?“ dostalo se mu odpovědi, „dneska dostaneš, co si zasloužíš!“

„Já za to nemohl, nemohl jsem tušit, co se stane, byla to vlastně nehoda!“

„Na Západě, když někomu zloděj ukradl koně a nechal ho napospas divočině, odsoudil ho tím k trestu smrti,“ řekl tvrdě šerif, „proto se zloději koní věšeli. Tys udělal to samý. Takže za to můžeš!“

To poslední slovo houknul do tmy za sebe. Vzápětí se odtud vynořila postava a zamířila ke Krysákovi. Šíleně ho vyděsila. Odsouzenec skoro leknutím spadnul, ustál to na poslední chvíli. Toho člověka tady nečekal.

„To přeci není možný, to se ve skutečnosti neděje, jenom se mi to zdá,“ bleskla mu hlavou slabá útěcha.

Víc toho nestihl, onen chlápek rychle došel k němu a bez známky zaváhání mu podkopnul špalek.

Krysák se zřítíl dolů a svět mu potemněl.

Byla mrazivá zimní noc, sníh i hvězdy nad jeho hlavou jiskřily a předpovídaly, že během noci ještě rádně přituhne.

Mates si u ohně hřál prokřehlý ruce a čekal, až se mu do prstů vrátí cit. Pokukoval po trampovi, který seděl naproti němu. Před chvilkou se vynořil ze tmy a zeptal se, jestli mu pro dnešní noc může dělat společnost. Mates nebyl proti, sice ho neznal, ale tak už to na vandrech chodí. Vlastně byl rád, že nebude sám, když kamarádi z osady přijedou až zítra.

„Jestli chceme posedět u ohně, budeme muset jít ještě na dřevo, v týhle zimě bude potřeba velká,“ řekl Mates, vstal a vytáhl ze své origo usárny mačetu.

Chlápek, co se mu už při příchodu představil jako Bob, zalovil ve svojí alici a ukázal nástroj.

„Mám skládací pilku.“

„Fajn, tak něco přineseme, ty začneš řezat a já půjdu ještě pro další,“ rozdělil práci Mates a vyrazili.

„No, to snad není pravda,“ nevěřil svým očím Mates, když se vrátil s náručí dřeva na camp a nenašel tam ani Boba, ani svou usárnu a žracák.

„Ten hajzl, no to jsem ještě nezažil, to nemůže bejt pravda,“ vztekal se.

Pak se pokusil zloděje pronásledovat po stopách ve sněhu, jenže ten nebyl čerstvý, ležel už čtrnáct dní a od té doby se tady vystříдалo dost lidí a poznat ve světle baterky, které patří pachateli, nešlo.

Došlo mu, že je v háji nejenom usárna a žracák, ale s tím i ešus, felina, mobil, peněženka, klíče od baráku a samozřejmě i tenhle vandr.

Chvilku uvažoval, že by zůstal a topil celou noc, ale bez jídla a bez možnosti si uvařit čaj ten nápad rychle zavrhnul. S dalším zaklením se vydal vstříc civilizaci. Bylo už po půlnoci a věděl, že za nějaké tři hodiny dorazí k nejbližšímu vlaku a může chytit jeden z nočních spojů.

„Jauúúú,“ zařval bolestí.

Na zledovatělé cestě mu podjela kopyta, noha se mu zasekla mezi ledové kry, rozlomené nejspíš nějakou lesní technikou. Dopadl na záda, do hlavy dostal ránu, až se mu na okamžik ztmělo, v noze zlověstně křuplo a bolest mu vystřelila až do mozku.

Sotva odezněla, pokusil se postavit na nohy a zařval bolestí znovu.

„To snad ne!“ postěžoval si nahlas prázdnému a lhostejně tichému lesu. Pomalu mu docházelo, že je ve velkém průšvih.

Bylo mu špatně od žaludku, hlava se točila, nejspíš otřes mozku a k tomu zlomená noha. V patnácti pod nulou dost blbá kombinace. Roztřásl se zimou a chtělo se mu hrozně spát. Snažil se tomu vzdorovat, ale po chvilce mu tělo zaplavila poslední milosrdná vlna tepla a oči se mu zavřely.

Zpráva z tisku:

„Žena našla při venčení psa tělo zmrzlého muže, zřejmě bezdomovce. Případ převzala policie, podle níž soudní lékař neshledal cizí zavinění.“

Bylo chladné a čerstvé jaro a kolem ohně seděla skupina trampů, kteří tady vítali jeho příchod. Baky se zaujetím pozoroval nově příchozího, kterého na rozdíl od ostatních neznal. Představil se jako Bob, ale Baky měl intenzivní pocit, že už ho někdy viděl, a že se mu tenkrát říkalo jinak. A že se s ním nepojilo nic příjemného.

Bob si rozbalil usárnu a připravil si spaní o kus dál, pod hustými větvemi smrku, pak si hodil přes záda celtu a usadil se k ohni hned vedle Bakyho.

V tom okamžiku si Baky uvědomil dvě věci. Za prvé si vzpomněl, kde toho chlápka viděl. Bylo to na jednom potlachu, kde se mu říkalo Krysák, a tenkrát tam kamarádům vybral žracáky, načež byl nevybíravě z akce vyobcován. Za druhý si uvědomil, že tu celtu, co měl Krysák přes ramena, zná.

„Musím něco probrat se šerifem,“ zamumlal a vydal se za šéfem osady.

„Je to jasný, poznal jsem Matesovu celtu. Podle tý díry,“ oznámil mu, když si ho na chvíli odvedl z dohledu.

Šerif se nenápadně přesunul ke Krysákovi a celtu si taky prohlédl. Bylo to tak. Mates kdysi tuhle celtu propálil tak, že na ní vznikla kulatá díra s rohem. Žhavým koncem klacku vypálil ještě druhý roh, takže díra dostala tvar lesní moudrosti. Mates ji nakonec zalátal nažehlovací záplatou hnědý barvy. Po tom, co se stalo v zimě, celta zmizela a objevila se až teď. Opravdu nebylo pochyb.

„Pošli někoho vedle na camp, rychle!“ nařídil šerif jednomu z osadníků a přidal k tomu další podrobné instrukce.

Posel zmizel ve tmě. Baky si šel sednout na své místo vedle Krysáka a pozoroval šerifa, jak obchází kamarády kolem ohně a rozmlouvá s nimi.

Posel se vrátil za hodinu, pokýval souhlasně hlavou, něco šerifovi zašeptal a zase ustoupil do stínu.

„Kamarádi,“ ujal se šerif slova, „dobře víte, co se stalo v zimě Matesovi. Slíbili jsme si, že pachatele toho podlýho činu vypátráme a potrestáme. A představte si, ani jsme moc pátrat nemuseli, on se prozradil sám a díky osudu, náhodě a hlavně jeho vlastní blbosti, se nám sám vydal do rukou.“

Baky cítil, jak Krysák vedle něho ztuhnul.

„Tamhle sedí,“ ukázal šerif na provinilce, „a má na sobě Matesovu celtu!“

Krysák se pokusil vyskočit a dát se na útěk, ale dva vazouni, kteří ne náhodou už nějakou dobu stáli za ním, mu v tom zabránili.

„Já to nebyl, já tu celtu koupil od jednoho chlápka na nádraží,“ bránil se.

„Nekoupil, víme jistě, žes to byl ty! A my si to teď s tebou vyřídíme, dostaneš, co ti patří.“

Jeden z trampů vytáhnul provaz, zručně na něm uvázal katovskou smyčku,

přehodil ho přes silnou větev dubu a druhý konec přivázal k jeho kmenu. Další přivalil pod smyčku špalek.

Pokud chtěli Krysáka vyděsit, tak se jim to právě podařilo.

„Já ho nechtěl zabít, byla to nehoda, pusťte mě!“ zaječel, „nikdo umřít neměl!“

Na tváři šerifa i ostatních se na chvílku objevilo překvapení. První se z toho příznání vzpamatoval šerif.

„Pokračujeme,“ mávnul rukou.

Silné ruce popadly Krysáka, postavily ho na špalek a navlékly mu smyčku na krk. To, že za jeho zády někdo zase provaz od kmene stromu odvázal, už neviděl.

Krysáka z mdlob probrala sprška vody, kterou mu někdo chrstnul do obličeje. Probudilo se jen jeho tělo, vědomí se schovalo někam do hlubin mozku. Nevěděl, kde je, kdo jsou ti lidé kolem a co po něm chtějí. Měl strach, stočil se do klubíčka a skučel jak raněný pes. Kolem něho se šířil puch.

„On se podělal,“ zahlásil někdo a kruh trampů se kolem něho poněkud rozestoupil.

„Jak se podělal? Jenom kapalina, nebo i matroš“

„Oboje, prase jedno.“

Krysák uviděl nad sebou Matese, a jeden krátký záblesk vědomí mu připomněl, jak stál na špalku a tenhle člověk přiběhl a podkopl mu ho pod nohama. A taky to, že to není možný, protože Mates měl být přeci mrtvý. Pak se jeho myšlenky opět rozplynuly do nenávratna a z něho se stalo vyděšené zvíře.

Mates se radostně vítal se svou celtou i s usárnou, kterou mu někdo přinesl z místa, kde si Krysák rozložil spaní. Měl pocit, že si to musí s Krysákem vyříkat, že to na něj musí všechno vykřičet.

„Ty sis myslel, žes mě nechal zmrznout, že jo? Ne, to byl nějaký bezdomovec, umrznul o dva dny později. Ale to, že jsem nezmrznul já, není tvoje zásluha. Kdyby kluci přeci jenom nevyrazili posledním nočním vlakem, měl bych to za sebou. I tak jsem byl dva měsíce ve špitále, otřes mozku, podchlazení, zápal plic a zlomená noha, hajzle,“ ulevil si nad ním Mates, „a ten spacák mi vrátíš, ten můj zimní péřák, tenhle tvůj smradlavej ksindl nechci!“

Štítivě kopnul do zašlého dekáče, který kluci přinesli s usárnou.

Mates nemohl tušit, že ho Krysák nevnímá, že má jenom zvířecí strach a to, co mu říkají, už není schopen pochopit.

„A jestli ho už nemáš, tak ho zaplatíš! A ten mobil taky. A vrátíš prachy,“

rozhodl šerif.

Baky, kterej Krysáka už nějakou dobu zamyšleně pozoroval, se k němu štítivě sklonil.

„Chlapi, on z toho asi zešílel, je úplně mimo, klepe se jak zpráskanej pes a má u huby pěnu.“

„Kluci, nepřehnali jsme to? Měli jsme na tohle právo?“ vyděsil se Mates, „co když mu to zůstane!“

Takhle to nechtěl, najednou dostal strach, že tomu člověku opravdu ublížili.

Šerif se na něho podíval.

„Nepřehnali,“ řekl ledově klidným hlasem, který nikoho nenechal na pochybách, že to myslí smrtelně vážně, „je jenom náhoda, že jsi ještě na živu, a že tě nemá na svědomí. Aspoň to už nikomu neudělá! Už jsem to říkal, tohle dělali zlodějům koní na Divokým západě, když nechali svý oběti na pospas divočině, je to furt stejný. A zloději koní se přeci taky věší!“

*1. místo – Próza Oldpsavci
Jan Frána – Hafran (Plzeň)*